

Isten Igéje szerint élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltár 37:7; 46:11; 62:2-3, 6;
Lukács 4:4, 8, 10-12; Filippi 2:12-16; Kolossé 3:16

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat” (Jak 1:22, RÚF).

Még a Biblia tanulmányozásának legjobb módja sem ér semmit, ha nem kötelezzük el magunkat, hogy a Szentírásból tanultak szerint is élünk. Ami általában igaz az oktatásra, az különösen igaz a Biblia tanulmányozására: úgy tanulhatunk a legtöbbet, ha nemcsak olvassuk vagy hallgatjuk az Igét, hanem gyakoroljuk is. Az engedelmesség az isteni áldások teljes tárházát nyitja meg, amely egyébként zárva lenne előttünk, és izgalmas, az életet átformáló ösvényen vezet, miközben egyre többet értünk meg és ismerünk meg belőle. Ám ha nem vagyunk hajlandóak Isten Igéje szerint élni, ha nem akarjuk gyakorlatba ültetni a tanultakat, nem fogunk fejlődni, bizony-ságtévésünk pedig hatástalan lesz, mert életünk nincs összhangban szava-inkkal.

A jó befolyást árasztó példaképek hozzájárulnak, hogy növekedjünk kegyelemben és bölcsességben, ugyanis bemutatják, mit jelent Isten Igéje által élni. Nincs jobb minta és nagyobb motivációs erő, mint Jézus Krisztus élete. Követendő példát állított elénk. Élete teljes harmóniában volt Isten akaratával.

Ezen a héten azt tanulmányozzuk, hogy mit jelent Isten Igéje által és annak isteni tekintélye alatt élni.

ISTEN ÉLŐ IGÉJE ÉS A SZENTLÉLEK

Alaposan kell tanulmányozni Isten Igéjét, méghozzá a megfelelő módszerrel. Persze legalább ennyire fontos vagy még fontosabb, hogy a tanultakat átültessük a gyakorlatba. A Biblia tanulmányozásának nem az a végső célja, hogy több tudásra tegyünk szert, bármennyire is fontos ez. A cél nem pusztán a Szentírás megismerése, hanem az, hogy Isten Igéje vezessen minket, megváltoztassa az életünket és a gondolkodásunkat. Ez számít igazán. Az mutatja, hogy hajlandóak vagyunk az igazság szerint élni, ha megtanuljuk alávetni magunkat a bibliai igazságnak. Ehhez a döntéshez néha erős küzdelem kell, mert azon dül a harc bennünk, hogy ki uralhatja a gondolkodásunkat és az életünket. Végső soron csak két oldal közül választhatunk.

Olvassuk el Fil 2:12-16 verseit! Mit tanít ez a rész arról, hogyan kell élnünk?

Igen, Isten munkálkodik bennünk, de ezt a Szentlélek által teszi, aki bölcsességet ad a Szentírás megértéséhez. Bűnös emberként gyakran ellenkezünk Isten igazságával, és ha csak a magunk erejére hagyatkozánk, nem tudnánk engedelmeskedni az Igének (Róm 1:25; Ef 4:17-18). A Szentlélek nélkül nem alakul ki vonzalom Isten üzenete iránt. Nincs remény, nincs bizalom, nincs szeretet a válaszukban. A Szentlélek által Isten valóban *„munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően”* (Fil 2:13, RÚF).

A Szentlélek olyan tanár, aki a Szentírás mélyebb megértésére és annak örömeire kíván elvezetni. Az Ige igazságait a figyelmünk elé tárja, és friss felismerésekre vezet, hogy életünket az Isten akarata iránti hűség és szeretetteljes engedelmisség jellemezze. „A Szentlélek segítségével senki nem képes a Szentírás magyarázására. De amikor alázatos, tanítható lelkülettel vesszük a kezünkbe a Bibliát, Isten angyalai mellettünk állnak, hogy hatást gyakoroljanak ránk az igazság bizonyítékaival” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 377-378. o.). A lelki dolgokat lelki módon kell értelmeznünk (1Kor 2:13-14), hogy képesek legyünk örömmel követni Isten Szavát *„minden reggel”* (Ézs 50:4-5).

Fil 2:16 versében Pál arra tanít, hogy figyeljünk az élet beszédére. Mit jelent ez, és hogyan gyakorolhatjuk? Nézzük meg 5Móz 4:4 versét is, ahol hasonló gondolatot találunk! Ebben a folyamatban nekünk mi a részünk?

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

Nincs jobb és inspirálóbb példa Jézus Krisztusnál. Ismerte a Szentírást és kész volt követni az írott Igét, engedelmeskedni annak.

Olvassuk el Lk 4:4, 8, 10-12 verseit! Miért tudott Jézus ellenállni Sátán kísértéseinek, amikor a Szentírást idézte? Ezek szerint mennyire legyen központi szerepe a Bibliának a hitünk gyakorlásában, különösen a kísértések között?

Jézus jól ismerte a Szentírást, emlékezetből tudta idézni, mert korábban minőségi időt fordított a tanulmányozására.

Az ördög könnyen megtéveszthette volna, ha nem lett volna pontosan tisztában a Szentírás szavaival és a szöveggörnyezetével. Még az ördög is idézte az Igét, a saját, megtévesztő céljai szerint elferdítve. Tehát nem elég úgy idézni a Bibliát, ahogyan ő tette. Azt is tudni kell, hogy még mit tanít az adott témáról, ismerni kell a pontos jelentését. Csak az ilyen tudás segít, ahogyan Jézusnak is segített, hogy ne csaphasson be Isten ellensége. Így lehetünk képesek ellenállni a támadásainak. Újra és újra olvassuk, hogy Jézus a Szentírás megértésére vezette a követőit: „*meg van írva*” (Mt 11:10; Lk 24:45-46; Jn 6:45; stb.). Feltételezte, hogy az olvasói eljuthatnak jelentése helyes megértésére: „*Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod*” (Lk 10:26, RÚF)? Jézus szerint a Biblia zsinórmérték, ami szerint kell élnünk.

Jézus, a testté lett Ige a Szentíráshoz irányította követőit Jn 7:38 versében. Csak a Bibliából tudjuk, hogy Ő a megígért Messiás, az Ige tanúskodik róla (Jn 5:39). Jézus kész volt alávetni magát Isten írott Szavának. Hajlandó volt ezt megtenni, tehát mi mást tehetnénk mi?

Milyen személyes tapasztalatunk volt a Szentírással kapcsolatban, amikor valamilyen kísértéssel küzdöttünk? Mi történt, amikor kísértést éreztünk, de elkezdtük olvasni a Bibliát vagy idéztük a szövegét? Mit tanultunk ebből a tapasztalatból?

JÉZUS VAGY A SZENTÍRÁS?

Olvassuk el Jn 5:45-47 szakaszát! Hogyan viszonyult Jézus a Bibliához?

Egyesek állítják, hogy Jézus szavai szöges ellentétben állnak a Szentírással, azaz az ószövetségi írásokkal. Még azt is kijelentik, hogy Krisztus szavai felette állnak az Igének.

Az Újszövetségben Jézus kijelentette: *„Hallottátok, hogy megmondatott... Én pedig azt mondom néktek”* (Mt 5:43-44; vö. 5:21-22, 27-28, 33-34, 38-39). Amikor ezeket az ismert szavakat mondta a Hegyi Beszédben, nem próbált elszakadni az Ószövetségtől, érvényteleníteni sem akarta azt, ahogyan egyes magyarázók állítják. Csak a különféle értelmezési módokra és azokra a hagyományokra válaszolt, amelyekre akkoriban hivatkoztak némelyek, hogy igazolják a magatartásukat, amit pedig Isten soha nem hagyott jóvá és soha nem kért – mint például az ellenség gyűlöletét (lásd Mt 5:43).

Jézus nem érvénytelenítette az Ószövetséget, semmiképp sem csökkentette annak tekintélyét, ellenkezőleg! Hiszen éppen az igazolta, hogy ki is Ő valójában. Inkább megerősítette az Ószövetség kijelentéseit azáltal, hogy Isten eredeti szándékára utalt. A Szentírás kritikájának egyik legrejtettebb, ugyanakkor a legveszélyesebb módja, ha valaki Jézus tekintélyére hivatkozva próbálja meg hitelteleníteni, vagy csökkenteni bizonyos részeinek a jelentőségét, mert Jézus nevében teszi. Krisztus nagy tiszteletben tartotta a Szentírást, ami abban a korban csupán az Ószövetség volt. Mi bizonyítaná jobban, hogy úgy kell viszonyulnunk az Ószövetséghez, mint ahogyan Ő tette? Jézus távolról sem gyengítette a Szentírás tekintélyét, hanem következetesen megerősítette azt mint igaz és megbízható útmutatót. Egyértelműen kijelentette a Hegyi Beszédben: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat”* (Mt 5:17, RÚF). Majd így folytatta: *„ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában”* (Mt 5:19, RÚF).

Mely fontos tanítások alapjait találjuk meg az Ószövetségben? Gondoljunk például a teremtésre (1Mózes 1–2. fejezet) és a bűnesetre (1Mózes 3. fejezet)! Milyen más meghatározó keresztény igazságokat találunk az Ószövetségben, amelyeket később még jobban kifejt az Újszövetség is?

CSENDES IDŐ ISTEN IGÉJE MELLETT

Sokszor kell kapkodnunk, feszültséggel és stresszel teli az életünk. Időnként keményen kell dolgoznunk a megélhetésünkért, hogy legyen étel az asztalunkon. Persze miután az alapvető dolgaink megvannak, akkor is tovább hajtunk, mert egyre többre vágyunk. Annyi mindent szeretnénk, amiről azt hisszük, hogy majd boldoggá és elégedetté tesznek. Salamon azonban figyelmeztet *A példabeszédek könyvében*, hogy ez nem mindig történik így.

Bármilyen legyen is az oka, szörnyen elfoglaltak lehetünk, ilyenkor pedig nagyon könnyű kiszorítani Istent az életünkből. Nem mintha nem hinnénk, csak nem töltünk minőségi időt olvasással, imádkozással és az Úrhoz való közeledéssel, „*akinek a kezében van az életed*” (Dán 5:23, RÚF). Túlságosan elterelhetik a figyelmünket különböző dolgok arról, hogy igyekezzünk minőségi időt tölteni Istennel. Mindannyiunknak szükségünk van olyan időre, amikor tudatosan lassítunk, hogy találkozzunk a Megváltóval, Jézussal. Hogyan szólhatna hozzánk a Szentlélek, ha mi nem tartunk szünetet, hogy odafigyeljünk rá? A lelki élet forrása az Istennel töltött csendes idő, amikor Igéjét olvassuk és imában beszélünk vele.

Olvassuk el Zsolt 37:7, 46:11 és 62:2-3, 6 verseit! Mit tanítanak ezek az igék az Istennel töltött csendes időről? Miért különösen fontos ez?

Ha szeretünk valakit, szívesen vagyunk csak vele. Válasszunk ki egy helyet, ahol zavartalanul olvashatunk és elmélkedhetünk Isten Igéje fölött! Elfoglalt életünkben ez csak akkor sikerülhet, ha tudatosan elkülönítjük ennek a találkozónak az idejét. Többnyire a nap kezdete a legjobb alkalom az elcsendesedés és elmélkedés perceire. Ez az idő áldás lesz a munkanap kezdete előtt, mert hosszú órákon át elkísérnek az így nyert értékes gondolatok. Igyekezzünk kreatívan kellő időt biztosítani arra, hogy zavartalanul találkozhassunk Istennel!

Minden másnál jobban hat ránk az imakapcsolat a Biblia élő Istenével. Ezáltal hasonulhatunk Jézushoz.

Mennyire törekszünk időt szakítani arra, hogy egyedül legyünk az Úrral? Hogyan segítenek ezek az alkalmak valóban jobban megismerni Istent és a szeretetét?

MEMORIZÁLÁS ÉS ÉNEKLÉS

„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119:11).

A Szentírás memorizálása több áldással is jár. Ha elraktározzuk Isten Igéjének értékes kincseit, bármikor előhozhatjuk és alkalmazni is tudjuk azokat, még megváltozott életkörülmények között is. Így a Biblia közvetlenül hat a gondolkodásunkra, a döntéseinkre, az értékrendünkre és a magatartásunkra. Ha megtanuljuk a bibliaverseket, azok életre kelnek napi tapasztalatainkban, arra készítetnek, hogy imádjuk Istent és a Szentírás alapján hűségesen éljünk.

Komoly védelem a megtévesztés és a helytelen értelmezés ellen, ha megtanuljuk a Szentírást, szóról szóra. Így akkor is idézhetjük a Bibliát, ha különben nem tudnánk elővenni. Ösztönöz a jó cselekvésre a kísértések vagy nehézségek között. Istenhez emeli a gondolatainkat, hogy ne a problémára, hanem inkább az Igére figyeljünk, hiszen az Úrnak ezer útja van ott, ahol mi egyet sem látunk.

Olvassuk el Ef 5:19 és Kol 3:16 verseit! Hogyan rögzíti bennünk Isten Igéjét, ha erről énekelünk?

Ugyancsak hatásos módszer a Szentírás szövegének memorizálására, ha énekeljük a szavait, így könnyebb is megjegyezni. Szép dallamokkal párosítva jobban rögzülnek a gondolatainkban, elűzik nyugtalanságunkat. Gyerekek, felnőttek egyaránt szívesen éneklük ezeket a dalokat. Számtalan híres oratóriumot, szimfóniát és más zeneművet ihlettek a Szentírás igéi, amelyek évszázadokon át alakították a keresztény kultúrát. A gondolatainkat felemelő, Istenre és Igéjére irányító zene nagyszerű áldás, jótékony hatással van az életünkre.

„A zene a mennyei hajlékokban folyó istentiszteletnek egy részét alkotja. Törekednünk kell azért arra, hogy dicsénekeinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok harmóniáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 555. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Az ima: magasztos kiváltságunk” c. fejezete, 69-77. o.

„Az ember magától nem méri fel Krisztus kedvességét és szépségét, csakis a Szentlélek belső megvilágításának hatására látja meg végtelen kegyelmét, felmérhetetlen szeretetét, jóságát és dicsőségét. Ez döbbsent rá mindenkit, hogy valójában milyen reménytelen, tehetetlen állapotban vagyunk a bűnököt hordozó és mindenre képes Krisztus irgalma, megbocsátása nélkül” (Ellen G. White: *The Upward Look*. 155. o.).

„Véssük eszünkbe a Szentírás részleteit, akár egész fejezeteket, hogy felidézhesük, ha Sátán a kísértéseivel támad!... Amikor arra készítené, hogy gondolatban földi és érzéki dolgokkal foglalkozzunk, akkor a legjobban a »meg van írva« szavakkal állhatunk ellen neki” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 1884. április 8.).

BESZÉLJÜK MEG!

- 1) Mi a szabad akarat és a szabad választási lehetőség szerepe a döntéseinkben a hitélet és az engedelmisség terén? Bár sok minden nem tőlünk függ az életben, az örökkévalóságra vonatkozó, meghatározó kérdések tekintetében azonban egyértelműen van választási lehetőségünk. Mit kezdünk az Istentől kapott szabad akaratunkkal? Lelki téren milyen döntéseket hozunk?
- 2) Mi a szerepe a szombatnak az Istennel való kapcsolatunk szempontjából? A szombatünneplés hogyan óv attól, hogy pl. a munkába temetkezzünk, és ezért ne maradjon időnk Istenre? Hogyan lehet számunkra a nyugalomnap valóban lelki áldás?
- 3) Mit tapasztalunk, amikor magunkban imádkozunk és tanulmányozzuk Isten Igéjét? Ez hogyan hat, illetve *kellene*, hogy hasson a hitünkre? Aki kész rá, mondja el a csoportban, milyen tapasztalatai vannak az igeolvasással és az imával! Hogyan épülhetnek mások is a mi tapasztalatainkból?
- 4) Melyek a kedvenc igehelyeink, amelyeket meg is tanultunk? Mi tetszik bennük annyira? Miért vált áldásunkra, hogy kívülről megtanultuk ezeket?

BIZTOS ALAP

„Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övét; és: Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja” (2Tim 2:19).

„Az Úrnak lesz egy népe, erős, mint az acél, szilárd, mint a gránitszikla. Tanúi lesznek a világban, eszközei, hogy különleges, dicsőséges munkát végezzenek el felkészülése napján...”

Megeshet, hogy az igazságot egykor teljes buzgalommal hirdető lelkészek elfordulnak a hittől és az ellenség soraiba állnak, de vajon ettől Isten igazsága hazugság lesz? »Mindazáltal« - mondja az apostol - »megáll az Istennek erős fundamentoma.« Emberek hite megváltozhat, mint ahogy az érzéseik is, Isten igazsága azonban soha nem változik...

Olyan biztos az igazság, mint ahogy Isten él; Sátán pedig minden mesterkedésével és pokoli erejével sem tudja Isten igazságát hazugsággá változtatni. Ellenségünk mindent elkövet, ami csak hatalmában áll, hogy Isten Szavának hatását közömbösítse, de az igazságnak égő lámpásként kell előre haladnia.

Az Úr kijelölt bennünket és csodálatos kegyelmét ránk árasztotta. Akkor hagyjuk magunkat megigézni a pártütő fecsegéseinek hallatán? Sátán és seregei oldalára kellene állnunk? Isten törvényének áthágóihoz csatlakozzunk? Inkább így imádkozzunk: »Uram! Támassz ellenségeskedést köztem és a kígyó között!« Ha nem ellenezzük sötét mesterkedéseit, erős kötelékeivel körbefog és fullánkját bármely pillanatban a szívünkbe mélyesztheti. Tekintsük halálos ellenségünknek! Álljunk ellen neki Krisztus nevében! Még sok feladatunk van... Aki Krisztus nevét vallja, öltse fel az igazság fegyverzetét!...

Itt az ideje, hogy valóban tisztán lássuk, miért hisszük, amit hiszünk!... Vessünk biztos alapot magunknak az eljövendő időre, hogy megragadhassuk az örökéletet! Munkálkodnunk kell, de nem a saját erőnkől, hanem feltámadt Urunk erejével” (Ellen G. White: *Maranatha*. 127. o.).